

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **Právo ve veřejném zájmu, z.s.**, se sídlem Chalupkova 1367, Praha 4, zast. advokátkou Mgr. Petrou Bielinovou, se sídlem Chalupkova 1367, Praha 4, proti žalovanému: **Kancelář prezidenta republiky**, se sídlem Pražský hrad, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí vedoucího kanceláře prezidenta republiky ze dne 10. 6. 2015, č. j. KPR 3554/2015, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 10A 91/2015, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů,

t a k t o:

- I. Návrh **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Návrhem ze dne 16. 8. 2016 podaným u Městského soudu v Praze se žalobce (dále „navrhovatel“) domáhá určení lhůty podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů a o změně některých dalších zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudech a soudcích“). Uvádí, že žalobu podal u městského soudu v červnu 2015, žalovaná podala vyjádření v červenci, k němuž navrhovatel podal v srpnu repliku. Následně v září 2015 podala žalovaná druhé vyjádření; od té doby téměř rok nebylo ze strany soudu nic učiněno. Rychlost řízení je přitom pro navrhovatele klíčová, neboť, jak uvádí, získání informací v horizontu mnoha let nemá pro něho již žádný význam. Požaduje proto, aby Nejvyšší správní soud určil lhůtu k vydání rozhodnutí ve věci samé.

Návrh byl Nejvyššímu správnímu soudu městským soudem postoupen dne 23. 8. 2016 spolu s vyjádřením předsedkyně rozhodujícího senátu; uvedla, že věc je po procesní stránce připravena k rozhodnutí, soud se však řídí zákonným pravidlem obsaženým v § 56 soudního řádu správního, v případě navrhovatele se nejedná přitom o věc s přednostním

režimem. Věci navrhovatele předchází ještě 50 věcí napadlých v letech 2012 – 2014 a 34 věcí napadlých do dne podání žaloby, tj. do 22. 6. 2015.

Nejvyšší správní soud ověřil skutečnosti uvedené navrhovatelem a městským soudem ze soudního spisu, přitom shledal, že mají ve spise oporu.

Nejvyšší správní soud v projednávané věci po posouzení shora uvedeného postupu městského soudu dospěl k závěru, že městský soud nebyl v případě navrhovatele nečinný. Soud, jak vyplývá z předloženého spisového materiálu, se věci po jejím obdržení řádně zabýval a činil postupně v přiměřené době všechny nezbytné procesní úkony, jejichž vykonání bylo ve věci zapotřebí tak, aby věc mohl projednat a rozhodnout. Lze připustit, že sice městský soud po dobu několika měsíců žádné přípravné procesní úkony již nečiní, avšak stav řízení, kdy soud vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, jelikož rozhoduje věci, které napadly dříve, není sám o sobě známkou průtahy v řízení. Podstatné zde je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k projednání a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nevynucují vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

Jak již zdejší soud několikrát ve své judikatuře konstatoval, průtahy v řízení znamenají, že v soudním procesu dochází k neodůvodněně pomalému vyřizování věci napadlé příslušnému soudu či dokonce ke vzniku excesivního stavu, kdy dochází k nečinnosti soudu. Nejvyšší správní soud se tak při posuzování oprávněnosti návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu zabývá otázkou, zda v řízení dochází k průtahům, a to zejména s ohledem na kritéria stanovená v § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, jimiž jsou složitost věci, význam předmětu řízení pro navrhovatele, postup účastníků nebo stran řízení a dosavadní postup soudu. Uvedená kritéria nicméně nic nemění na tom, že podle § 56 odst. 1 s.ř.s. je soud povinen zásadně projednávat a rozhodovat věci v pořadí, v jakém mu došly. Podle citovaného ustanovení soud projednává a rozhoduje přednostně návrhy na osvobození od soudních poplatků a návrhy na ustanovení zástupce, projednává a rozhoduje přednostně též žaloby proti nečinnosti správního orgánu a žaloby proti nezákonnému zásahu, pokynu nebo donucení správního orgánu, návrhy a žaloby ve věcech mezinárodní ochrany, rozhodnutí o správním vyhoštění, rozhodnutí o povinnosti opustit území, rozhodnutí o zajištění cizince, rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhodnutí o ukončení zvláštní ochrany a pomoci svědkům a dalším osobám v souvislosti s trestním řízením, jakož i další věci, stanoví-li tak zvláštní zákon. V případě navrhovatele se o takovou věc nejedná. Navrhovatel nadto ani žádné skutečnosti svědčící pro naléhavost a zásadní význam předmětu řízení nezmiňuje, pouze v obecné rovině konstatuje, že získání informace v horizontu několika let nemá pro něho význam.

pokračování

Žaloba navrhovatele napadla soudu dne 22. 6. 2015; navrhovatel se domáhá informace o tom, zda vedoucí kanceláře prezidenta republiky Ing. Mynář odevzdal či neodevzdal oznámení dle zákona o střetu zájmů za rok 2013, včetně informace, kdy takové oznámení bylo odevzdáno a jaký má obsah.

Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu dospěl k závěru o neoprávněnosti podaného návrhu, neboť dobu, po kterou se navrhovateli dosud nedostalo rozhodnutí, nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod považovat za nepřiměřenou. Vycházel přitom ze své konstantní judikatury a přihlédl zejména k tomu, že na věc navrhovatele nedopadá režim § 56 s. ř. s. ani se nejedná o věc, která by z hlediska své závažnosti a významu pro navrhovatele odůvodňovala přednostní vyřízení.

Doba, po kterou se navrhovateli dosud nedostalo rozhodnutí, nepředstavuje porušení práva na spravedlivý proces ve smyslu čl. 38 Listiny základních práv a svobod.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. K tomu v projednávané věci nedošlo, proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že navrhovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. srpna 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu